

Sygnatura akt: VIII Cz 341/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu VIII Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Rafał Krawczyk (spr.)

Sędziowie: SO Hanna Matuszewska, SO Ilona Dąbek

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2013 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **wierzyciela T. K.**

z udziałem **dłużnika S. R.**

o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko dłużnikowi rzeczowemu

na skutek **zażalenia dłużnika**

na postanowienie **Sądu Rejonowego w Toruniu**

z dnia **11 grudnia 2012 r.**

sygn. akt **I Co 5120/12**

postanawia:

1) **oddalić zażalenie.**

2) **zasądzić od dłużnika S. R. na rzecz wierzyciela T. K. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 11 grudnia 2012 r. Sąd Rejonowy w Toruniu w sprawie z wniosku wierzyciela T. K. przeciwko S. R. nadał na rzecz wierzyciela klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty w postępowaniu nakazowym, wydanemu przez Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze w dniu 28 lutego 2011 r. w sprawie V GNc 289/11 przeciwko dłużnikowi rzeczowemu S. R. z ograniczeniem egzekucji do udziału w 1/2 części nieruchomości położonej w R. numer działki (...), gmina S., województwo (...), dla której księgę wieczystą prowadzi Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu nr (...) oraz zasądził od dłużnika rzeczowego S. R. na rzecz wierzyciela kwotę 127 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy wskazał, że S. R., jako właściciel nieruchomości obciążonej hipoteką kaucyjną, jest obowiązany jako dłużnik rzeczowy do zaspokojenia z tej nieruchomości wierzyciela, któremu przysługuje wierzytelność zabezpieczona hipoteką na tej nieruchomości. Sąd I instancji stwierdził, że tytułem do dochodzenia zaspokojenia z nieruchomości wierzytelności może być klauzula wykonalności nadana w trybie art. 788 w zw. z art. 792 kpc lub prawomocny wyrok stwierdzający obowiązek aktualnego właściciela nieruchomości obciążonej hipoteką kaucyjną zaspokojenia wierzyciela hipotecznego w drodze egzekucji z tej nieruchomości. W ocenie

Sądu Rejonowego wierzyciel wykazał dokumentem urzędowym przejście obowiązku na dłużnika rzeczowego, wobec powyższego zasadne było nadanie przeciwko temu dłużnikowi klauzuli wykonalności z ograniczeniem egzekucji do jego udziału w nieruchomości.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył dłużnik rzeczowy, wnosząc o jego uchylenie i oddalenie wniosku o nadanie przeciwko niemu klauzuli wykonalności. Skarżący wskazał, że wierzyciel nie wykazał przejścia obowiązku na inną osobę w wymagany sposób, a mianowicie nie przedstawił dokumentu urzędowego lub prywatnego z podpisem urzędowo poświadczonym. Dokumentem takim nie jest w jego ocenie odpis zwykły księgi wieczystej, przedłożony przez wierzyciela. Nadto dokument ten nie wykazuje przejścia uprawnień, lecz jedynie stwierdza, kto jest aktualnym właścicielem nieruchomości.

Ponadto dłużnik wskazał, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, wierzyciel może dochodzić przeciwko dłużnikowi rzeczowemu zaspokojenia swojej wierzytelności jedynie w drodze wytoczenia przeciwko niemu odrębnego powództwa.

W odpowiedzi na zażalenie wierzyciel wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie podlegało uwzględnieniu.

Na wstępie należy stwierdzić, iż nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty skarżącego dotyczące niewykazania przez wierzyciela wymaganym dokumentem przejścia obowiązku stwierdzonego tytułem wykonawczym na dłużnika rzeczowego. Należy bowiem stwierdzić, co słusznie zauważył wierzyciel w odpowiedzi na zażalenie, że dokument poświadczony za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika występującego w sprawie ma moc dokumentu urzędowego, o czym przesądza treść art. 129 § 3 kpc. Przedstawienie odpisu księgi wieczystej poświadczonego za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika stanowiło zatem realizację przesłanki wykazania przejścia obowiązku przy pomocy dokumentu urzędowego. Nie znajdował uzasadnienia również zarzut, że dokument ten nie stwierdzał faktu przejścia uprawnień, skoro dokument ten ujawniał nowego właściciela nieruchomości.

Nie był zasadny również zarzut dotyczący konieczności wytoczenia przez wierzyciela odrębnego powództwa przeciwko dłużnikowi rzeczowemu w celu uzyskania przeciwko niemu nowego tytułu wykonawczego. Należy podkreślić, że wskazany przez skarżącego pogląd Sądu Najwyższego, zawarty w wyroku z 25 sierpnia 2004 r., IV CK 606/03, nie pozostaje w sprzeczności z poglądem, sformułowanym przez Sąd Najwyższy w wyroku z 26 marca 1971 r., III CRN 553/07, na który powołał się Sąd Rejonowy w uzasadnieniu swojego orzeczenia. W orzeczeniu wskazanym przez skarżącego wskazano wytoczenie odrębnego powództwa jako jedną z możliwości dochodzenia zaspokojenia wierzytelności od dłużnika rzeczowego. Nie wykluczono jednocześnie możliwości uzyskania przeciwko niemu klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 kpc w zw. z art. 792 kpc. Z powyższego wynika, że Sąd Najwyższy przyjął, iż obie wskazane drogi dochodzenia wierzytelności istnieją równolegle i to wierzycielowi hipotecznemu pozostawiony został wybór którejś z nich. Wskazane judykaty Sądu Najwyższego nie pozostają zatem w sprzeczności, lecz się uzupełniają. Wbrew twierdzeniom skarżącego w orzecznictwie nie została zatem wykluczona możliwość uzyskania przeciwko dłużnikowi rzeczowemu klauzuli wykonalności w stosunku do istniejącego tytułu wykonawczego, o ile tylko wierzyciel wykaże przejście obowiązku wynikającego z tego tytułu zgodnie z wymogami z art. 788 kpc. Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela wskazane poglądy Sądu Najwyższego. W konsekwencji należy przyjąć, że w niniejszej sprawie wierzyciel mógł zasadnie domagać się nadania przedstawionemu przez siebie tytułowi wykonawczemu klauzuli wykonalności przeciwko dłużnikowi rzeczowemu, z ograniczeniem egzekucji do udziału w 1/2 części przedmiotowej nieruchomości, bowiem wykazał przy pomocy stosownego dokumentu przejście obowiązku stwierdzonego wydanym już tytułem.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 zdanie pierwsze kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc, orzekając o kosztach w myśl art. 98 § 1 kpc..